

Kuldsepp nimetas wäga edata hinno, ja talus poeg hakkas suure häältega naerma, juustas talle, et see sõrmus soomisõrmus olla ja et ta enam mäksa kui föik sõrmused koffu, mis poes müüa oli nad. Kuldsepp oli kaval ja paha südamega mees, kutsus talupoja oma juure öömajale ja ütles: „Meest, nagu sina oled, öömajale wõtta, teob õnne; jää minu juure! Kellel niisugune kallis asj ühes on, see on tödeste tubli inimene.“ Ta talitos talupoega ilusaste, andis talle palju jooddavat wiina juua ja meelitas teda libedate sõnaadega. Kui oga talupoeg öösi magas, tõmbas ta tasakeste sõrmuse tema sõrmest ära ja piisits niisama tasa, ilma et magaja üles äras, teise niisamauguse lihtlaise sõrmuse temale sõrmine.

Teisel hommikul ei jõudnud kuldsepp äragi oodata, et talupoeg reisima hakkabs. Ta äratas teda juba varasel tunnil ja ütles: „Sul on veel pist tee ees. Parem on, kui sa waremalt minema hakkad.“

Mis peab kui öömajaline ära oli, läks kuldsepp ruttu oma tappa, pani afna luugid fiinni, et keegi midagi ei näeks, riitutas toa usse enese taga fiinni, sendis end kess tappa, seetutus sõrmust ja hüüdis: „Mina tahab filmapilk sadatuhat taalrit.“

Waewalt oli ta seda ütelnud, kui taalrid sadama hakkas, kõwasid, haljaid taalrid, nagu foti suust, ja taalrid lõiward talle mõõda pääd, õla ja käewarbsa. Ta hakkas haledaste lisendama ja tabtis usse poole farata, aga enne kui ta fiinna jõudis ja lahti suutis leha, langes ta, weri igalt poolt wäljas, põrandale

maha. Aga taalrite sadamine ei jäänud järele, ja pea kikkus raskuse pärast põrmind alt ära ja kuldsepp kikkus kõige rahaga alla keldrisse. Pärast seda sadas tealrid ikka edasi, kui sadatuhat täis oli, ja wiimaks sai selle saa all kuldsepp surmia, raha üle pää seha, et wäljagi ei paistnud. Räta päälle tulis wad naabrid siinna, ja kui nad kuldseppa raha all surnud leidsiward, ütlesiward nad: „On full ka suur õnnetus, kui õnnistus suure hooga tuleb.“ Pärast seda tuliwad pärijad ja jagasivid föik oma wahel ära.

Waheajal läks talupoeg lõbusa meelega kodu ja näitas oma naesele sõrmust üteldes: „Rüüd ei wõi meil enam puudust tulla. Meie õnn on fääs. Mõtleme oga hästi järele, mis peame enestele soovima.“

Agat naene teadis sohe nõu anda. „Mis sa arvad?“ ütles ta, „kas meie ei sooviks enestesse natuke põldu? Meil on ju teda wäga wähe. Meie põllu taga on tükk maad, mis veel tegemata on. Soovime selle enestele põlluks. Ta ei ole veel meie oma.“

„Ei see ei ole soovimise wäärtki,“ vastas mees. „Kui me ühe aasta tubliste tööd teeme ja meil õnne on, rõõme me teda ehl ebla.“

Nad haffasivid tööle ja püüdsivid terive aasta otja hoolega. Õölikus oli see kord õige hääl, ja waata, nad wõisiward põllulapife omale saada ja raha jää veel natuke ülegi.

„Waata!“ ütles mees, „põllulapife on meie ja soovimine ei ole fa veel ära raisatud.“